

('t Pallieterke, sep. 2010)

Het moet 1980 geweest zijn, toen ik op het hippe afscheidsfeest van twee globetrotters die voor lange tijd naar de Himalaya vertrokken, de volgende scène van dichtbij zag. Een Hollandse man van in de veertig kwam binnen met een knaap van een jaar of vijftien, die het broertje van één van de trekkers bleek te zijn. Hij vervoegde de conversatie terwijl hij de jongen regelmatig over het lichaam streelde. Die liet zich de belangstelling van zijn minnaar en van de omstanders met een raadselachtige glimlach welgevallen. Hij scheen te genieten van het feit dat zijn gewilligheid ongetwijfeld een aantal mensen schokte hoewel niemand dat in progressief gezelschap luidop zou zeggen. Op zeker ogenblik verduidelijkte de Hollander op onderhoudende toon: “Ja, ik ben pedofiel.” En terloops zei hij tot de jongen: “Jij hebt wel een lekkere kont, jij. Maar je moet ‘m wel wassen.”

In Afghanistan zou het niets ongewoons geweest zijn, maar in Vlaanderen was het een nieuwigheid. Dat was de tijd toen Vlaamse moraalfilosofen opstellen publiceerden waarin zij voor een positieve benadering van pedofilie pleitten, als logisch sluitstuk op de seksuele revolutie. Weinig nadien ontstond zelfs binnen de Vlaamse Kerk een werkgroep met datzelfde doel. En Daniël Cohn-Bendit vertelde vrijuit over het plezier dat hij beleefde aan wederzijds gefrunknik met kleutermeisjes in zijn alternatieve kinderkribbe. Kinderen hebben ook “recht op

seksualiteit”, weet je.

Het Haagse weekblad *HP/De Tijd* presenteerde op 16 juli jl. een overzichtje van wat de seksuele revolutie zoal teweeg bracht. Pedoseks was het hoofdthema in de destijds veelgelezen trilogie *Bob en Daphne* van Han B. Aalberse, die in 1979 aan *Vrij Nederland*

uitlegde: “Ik wilde de ogen van ouders en opvoeders openen voor de bestaande seksuele neigingen van kinderen.” In 1999 herlas een Volkskrant-recensent Aalberse’s oeuvre: “Schokkend is het gemak waarmee de verteller volwassen, pedoseksuele gevoelens toeschrijft aan kinderen. Het is alles van een stuitende ranzigheid. Blijkbaar stoorde niemand zich aan de onmiskenbaar pedoseksuele geur die uit deze boeken opstijgt.”

PvdA-senator Edward Brongersma werd in 1963 veroordeeld wegens seksuele omgang met een zestienjarige jongen, maar bleef gewoon lid van de Eerste Kamer tot 1977, en was ondermeer voorzitter van de commissie voor Justitie. Hij pleitte regelmatig voor de afschaffing van elke seksuele leeftijdsgrens. De Pacifistisch-Socialistische Partij (in 1991 opgegaan in Groen Links) maakte vooral geschiedenis met haar verkiezingsaffiche van 1971: de leuze “ontwapenend”, met een naakte vrouw in een koeienwei. Minder bekend gebleven is dat haar verkiezingsprogramma van 1981 uitdrukkelijk om de legalisering van pedofilie vroeg.

De als een sekte fungerende splinterpartij *Kommunistiese Eenheidsbeweging Nederland marxisties-leninisties* (evenzeer als de Bhagwan-commune in Amsterdam) voegde de daad bij het woord. Seksuele omgang met kinderen van partijgenoten werd er officieel aangemoedigd als mokerslag tegen de burgerlijke moraal. “Kinderen vinden dat spannend, leuk en lief. Ze kunnen zich aangetrokken voelen tot een volwassene en daar seksueel opgewonden van raken – en omgekeerd. Zulke gevoelens zijn heel positief”, aldus een KENml-woordvoerder in 1983 in

Sekstant

, het blad van de Nederlandse Vereniging voor Seksuele Hervorming. In 1985 deed de Rotterdamse politie na tips van ex-leden over “ontucht met minderjarigen” een inval in de KENml-woongroepen, tot verontwaardiging van ondermeer Sonja Barend en

Vrij Nederland

over deze “overheidsterreur”. De betrokkenen maakten zich sterk dat “de politie de ontucht toch niet kan bewijzen”, en het kwam niet tot een veroordeling. In 2005 gaf een lid van het politburo van destijds toe dat er van de beschuldigingen “wel iets waar” was geweest.

De jaren 80 markeerden het hoogtepunt en het begin van het einde van de aanvaarding van pedofilie. In Vlaanderen lanceerden *Humo* en *De Morgen*, anders toch voorvechters van seksuele vrijheid-blijheid, hun infame lastercampagne tegen “notaris X”. Die “extreemrechtse” notaris zou met zijn zoontjes “Wim en Jan” ook het soort dingen gedaan hebben die kinderen “spannend, leuk en lief” vinden. Merkwaardig was dan wel dat hij het geding tegen zijn ex over het hoederecht won, maar dat kon mooi als bewijs dienen voor de banden tussen het justitieapparaat en extreemrechts. Het was de natte droom van extreemlinkse fantasten, de “mestkevers” van

Morgen

(aldus

't Pallieterke

, lang vóór Karel De Gucht VB-ers zo noemde). Een heus “Komitee Wim en Jan” ging elke week op de trappen van het Antwerpse gerechtshof betogen. Ik vraag me af hoeveel van die gedupeerde ijveraars hun abonnement op hun lijfblad opgezegd hebben toen uitkwam dat ze bedrogen waren. Of zouden ze echt zo onnozel zijn om Guy Mortier en Yves Desmet te geloven wanneer die blijven weigeren om hun fout toe te geven?

In ieder geval had links aansluiting gevonden met de anti-pedofiele massaconsensus, die het anders als “*Gesundes Volksempfinden*” of “onderbuikgevoelens” (!) zou beschimpt hebben. Het schandaal rond kindermisbruik door priesters, met als paukenslag de letterlijke aanhaling of voorlezing van slachtoffergetuigenissen in de massamedia, vormt een overwinning van

Humo

en

De Morgen

in hun aloude campagne tegen de Kerk en haar macht over de Vlaamse ziel. Nu zijn kerkleiders

in de positie gedwongen om openbaar hun zonden op te biechten. Laat het een les zijn voor kardinaal Danneels, die decennia lang de linkse opiniehegemonen naar de mond gepraat heeft maar nu niet op genade moet rekenen.

Feit is: terecht of ten onrechte komt de Kerk en niet de seksuele revolutie er in de beeldvorming bij het grote publiek momenteel zeer slecht uit. Het effect van de slachtoffergetuigenissen voor de commissie-Adriaenssens op de openbare mening is: "Dát was dus het Vlaanderen van onder de klokkentoren. De hele Kerk, ook de priesters die zich niet zelf aan zulke praktijken schuldig maakten, hielden een gezagsstructuur in stand waarin zulke wantoestanden mogelijk waren. Ouders van kinderen die vertelden wat de pastoor met hen gedaan had, weigerden hen te geloven uit devote eerbied voor die zwartrok, een teken van de macht die de Kerk tot in hun hoofd uitoefende."

Wie gaat nu nog negatief doen over mei '68? Spijts alle excessen en dwaasheden is het blijvende resultaat van die revolutie geweest, dat alle gezag in vraag gesteld mocht worden. Late getrouwen van de anti-autoritaire mentaliteitswijziging zien zich nu in hun gelijk bevestigd. Het is immers in autoritaire gesloten middens dat kindermisbruik gedijt. Niet alleen in de katholieke internaten van weleer, ook in Tibetaanse kloosters of in *madrassa's* waar niet-celibataire islamleraars zich aan hun baardloze leerlingen tegoed doen. Breek die machtsstructuren open, en het kwaad wordt bij de wortel uitgeroeid.